

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 104/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť G. J., J. J., M. J. a J. J., všetci bytom S., zastúpených advokátom JUDr. D. T., B., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2-12 C 100/95 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2005, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 146/2009 a jeho rozsudkom z 23. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. J., J. J., M. J. a J. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2010 doručená sťažnosť G. J., J. J., M. J. a J. J. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. V-2-12 C 100/95 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2005, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 146/2009 a jeho rozsudkom z 23. marca 2010.

Zo sťažnosti a z predloženej dokumentácie vyplýva, že predmetom označených konaní bolo rozhodovanie o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a vypratanie nehnuteľnosti, v ktorých boli sťažovatelia odporcami.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

„Kúpnu zmluvou zo dňa 29. 6. 1994 právny predchodca žalobkyne Š. Ď. bytom naposledy V. predal sťažovateľke v prvom rade a jej manželovi J. J. novovytvorený pozemok...

Dňa 7. 7. 1995 podal Š. Ď. žalobu zo dňa 15. 6. 1995 na Okresný súd Bratislava - vidiek v Bratislave (teraz Okresný súd Bratislava III v Bratislave) proti žalovaným: J. J. a G. J. (sťažovateľke v prvom rade) o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 29. 6. 1994 vyššie citovanej v bode I. tejto ústavnej sťažnosti. Konanie sa viedlo na tomto súde pod sp. zn. 12 C 100/95 a po jeho zániku na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. V-2-12 C 100/95. ...

Po vykonanom dokazovaní Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo dňa 10. 9. 2002 sp. zn. V-2-12 C 100/95 návrh zamietol. Opravným uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10. 10. 2002 sp. zn. V-2-12 C 100/95 opravil výrok vo veci samej tak, že ním určil, že vyššie citovaná kúpna zmluva zo dňa 29. 6. 1994, ktorej vklad bol povolený Správou katastra B. pod číslom V - 885/94 dňa 26. 7. 1994 je neplatná. ...

Na odvolanie sťažovateľky v prvom rade a J. J. proti vyššie citovanému rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. V-2-12 C100/95 zo dňa 10. 9. 2002 len čo do jeho výroku o trovách konania a proti opravnému uzneseniu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. V-2-12 C100/95 zo dňa 10. 10. 2002 Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa nesprávne zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konania. Odvolací súd zrušil aj opravné uznesenie. V odôvodnení svojho zrušujúceho uznesenia tento

uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa je pre jeho nezrozumiteľnosť a zmätočnosť nepreskúmateľný. ...

Okresný súd Bratislava III v Bratislave rozsudkom zo dňa 30. 9. 2005 sp. zn. V-12 C 100/95 znovu určil, že kúpna zmluva zo dňa 29. 6. 1994 opísaná v bode I. tejto ústavnej sťažnosti je neplatná. ...

Proti vyššie citovanému rozsudku sme podali odvolanie zo dňa 7. 11. 2005.“

Sťažovatelia ďalej uviedli, že „Krajský súd v Bratislave na základe nášho odvolania vyššie citovaného v bode VI. tejto ústavnej sťažnosti rozsudkom zo dňa 23. januára 2007 sp. zn. 5 Co 496/05, rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. V-2-12 C 100/96 zo dňa 30. 9. 2005 zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietol. Na dovolanie žalobkyne Najvyšší súd SR ako dovolací súd uznesením zo dňa 19. marca 2009 sp. zn. 3 Cdo 90/2008 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. januára 2007 sp. zn. 5 Co 496/2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“

Po vrátení veci krajskému súdu „Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 23. 3. 2010 sp. zn. 5 Co 146/2009 pripustil späťvzatie návrhu v časti povinnosti odporcov vypratania pozemku s parcelným číslom 1277/39 -záhrady o výmere 848 m2 nachádzajúcej sa v katastrálnom území V. a zapísanej na liste vlastníctva číslo 1141, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti zrušil a konanie zastavil. Vo zvyšku napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že určil, že vyššie citovaná kúpna zmluva zo dňa 29. 6. 1994 opísaná v bode I. tejto ústavnej sťažnosti je neplatná. Nakoniec, Krajský súd v Bratislave vyššie citovaným rozsudkom určil, že pozemok s parcelným číslom 1277/139 a pozemok s parcelným číslom 1277/239 v kat. uz. V. patria do dedičstva po Š. Ď. narodenom... a zomrelom dňa... Odvolací súd v zdôvodnení svojho rozsudku uviedol, že pokiaľ sa zameral vo svojom pôvodnom rozhodnutí na skúmanie, či na požadovanom určení neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy ako právneho úkonu existuje naliehavý právny záujem, konal za danej situácie, vychádzajúc z právneho stavu vyplývajúceho z ust. § 34 ods. 2 zák. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (účinného v období od 1. januára 2002 do 14.10. 2008), podľa ktorého právo k nehnuteľnosti podľa § 1 ods. 1, ktoré vzniklo rozhodnutím súdu o neplatnosti

právneho úkonu, sa do katastra nezapíše, ak právo k nehnuteľnosti bolo dotknuté ďalšou právnou zmenou.“.

Podľa sťažovateľov: „Predovšetkým konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod spisovou značkou V-2-12 C 100/95... a samotnú činnosť tohto súdu nemožno charakterizovať ako činnosť, ktorou by súd v primeranej lehote, spravodlivo, a nakoniec i nestranne... rozhodol vec prejednávajú na tomto súde pod spisovou značkou V-2-12 C 100/95 i keď v tomto konaní vystupovali ako žalovaní žalovaná v prvom rade G. J. a J. J., právny predchodca žalovaných 2, 3, 4 (sťažovateľov), ktorý zomrel počas konania. Žaloba žalobcu (právny predchodca žalobkyne Š. Ď. narodený... a zomrelý počas konania dňa...) napadla na Okresný súd Bratislava-vidiek v Bratislave dňa 15. 6. 1995 a Okresný súd Bratislava III ju právoplatne skončil až dňa 12. 5. 2010, teda bez jedného mesiaca po 15 rokoch, čo jednoznačne nemožno charakterizovať tak, že Okresný súd Bratislava III túto vec skončil v primeranej lehote, pretože sa nejednalo o tak zložitú skutkovo a právne vec, ktorá by si vyžadovala súdne riešenie po dobu 15. rokov. Tým jednoznačne Okresný súd Bratislava III porušil naše ústavné právo zakotvené jednak v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov) a už dĺžka tohto konania (doba 15 rokov) spôsobuje, že značnou intenzitou bolo zasiahnuté do našich základných práv, alebo slobôd alebo ľudských práv (viď IV ÚS 238/07), čím je daná jednoznačne kompetencia už z tohto dôvodu Ústavného súdu Slovenskej republiky na prerokovanie tejto našej ústavnej sťažnosti. Ani rozhodovaciu činnosť Okresného súdu Bratislava III, ktorá bola vyjadrená v jeho súdnych rozhodnutiach a to v rozsudku zo dňa 10. 9. 2002 sp. zn. V-2-10 C 100/95 v spojení s opravným uznesením zo dňa 10. 10. 2002 sp. zn. V-2 12 C 100/95, v jeho rozsudku zo dňa 7. 10. 2003 sp. zn. V-2-12 C 100/1995 a nakoniec v jeho konečnom rozsudku zo dňa 30. 9. 2005 sp. zn. V-2-12 C 100/1995 vzhľadom na nami uvádzané návrhy na vykonanie dôkazov a ďalšie nami uvádzané skutočnosti, nemožno charakterizovať, ako nestrannú a spravodlivú, včete vydávaných rozsudkov (článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), čím podľa nás jednoznačne opätovne došlo k porušeniu tohto článku Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (III. ÚS 71/97, III ÚS 47/05.) a toto porušenie týchto článkov zakladá opätovne kompetenciu Ústavného súdu

Slovenskej republiky na prerokovanie našej ústavnej sťažnosti a jej vyhoveniu. Za spravodlivé rozhodnutie nemožno považovať ani rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. marca 2010 sp. zn. 5 Co 146/2009, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. V-2-12 C 100/95 zo dňa 30. 9. 2005 a ktorým bol aj zmenený pôvodný návrh žalobkyne o určenie, čo patrí do dedičstva po poručiteľovi Š. Ď. nar. ... a zomrelom dňa... Aj tento rozsudok odvolacieho súdu nemožno považovať za spravodlivý a tento tiež porušuje článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (III. ÚS 71/97, III ÚS 47/05).“

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd vo veci ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Ústavný súd vyslovuje, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 30. 9. 2005 sp. zn. V-2-12 C 100/95 v občianskoprávnej veci vedenej na tomto súde pod touto spisovou značkou a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 146/2009 zo dňa 23. 3. 2010 v odvolacom konaní vedenom na tomto súde pod touto spisovou značkou v tejto ich veci došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľov zaručeného v článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (v texte sťažnosti sa viackrát namieta aj čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.) domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde ako aj práva na to, aby ich záležitosť bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná, zaručeného v článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu ich práva vlastníť majetok a mať jeho rovnaký zákonný obsah a ochranu v zmysle článku 20 Ústavy Slovenskej republiky ako aj k porušeniu ich práva, aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prieťahov v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 30. 9. 2005 sp. zn. V-2-12 C 100/95 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 146/2009 zo dňa 23. 3. 2010 sa zrušujú a vec sa im vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava III v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľom 1, 2, 3, 4 spolu sumu 5000,- €. titulom finančného zadosťučinenia v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľom 1, 2, 3, 4 spolu sumu 5000,- € titulom finančného zadosťučinenia v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Bratislava III v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľom 1, 2, 3, 4 spolu náhradu trov konania v sume 1165,50 € v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. D. T., číslo účtu...

Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľom 1, 2, 3, 4 spolu náhradu trov konania v sume 1165,50 € v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. D. T., číslo účtu...

Jednalo sa o úkony právnej služby a to: 1. príprava a prevzatie zastúpenia 2. spísanie ústavnej sťažnosti. Jeden úkon je za 972,58 € /základom pre výpočet advokátskej odmeny je jej hodnota ako stavebného pozemku vo výške 33 193 €/, podľa § 10 ods. 1, 2 a § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v platnom znení. Potom dva úkony právnej služby sú za 1945 € a režijný paušál 2 x 7,21 € k dvom úkonom právnej služby. Potom advokátska odmena je spolu v sume 1959,- €. Spolu s daňou z pridanej hodnoty v sadzbe 19 % zo sumy 1959 € je advokátska odmena vo výške 2331 € .“

Ústavný súd zistil, že sťažovatelia podali 7. júna 2010 proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 146/2009-414 z 23. marca 2010 dovolanie, ktoré okresný súd predložil 8. októbra 2010 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie; podľa zistenia ústavného súdu o dovolaní dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. V-2-12 C 100/95 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2005, ktorým určil, že kúpna zmluva uzatvorená medzi navrhovateľom a sťažovateľmi ako odporcami je neplatná a uložil im povinnosť vypratať predmetnú nehnuteľnosť, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd (II. ÚS 54/02). Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup a rozsudok okresného súdu, pretože ich preskúmal na základe odvolania sťažovateľov krajský súd, ktorý rozsudkom č. k. 5 Co 496/05-342 z 23. januára 2007 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu č. k. V-2 12 C 100/95-315 zmenil tak, že žalobu zamietol.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažovatelia namietajú aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co146/2009 a jeho rozsudkom z 23. marca 2010.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd pred predbežným prerokovaním sťažnosti zistil, že sťažovatelia podali vo svojej veci dovolanie ešte predtým, ako podali sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127

ods. 1 ústavy (7. júna 2010). V okolnostiach daného prípadu tak sťažovatelia podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorili stav, keď by o ich veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne akceptovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľov predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľmi využitý, ako predčasné.

Ústavný súd sa v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry a v súčasnosti vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade, ak podal dovolanie, zároveň podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť.

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľov pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť jednak k predĺženiu konania o sťažnosti a navádzalo by to potenciálnych

sťažovateľov k obdobnému postupu, aký zvolili v danom prípade sťažovatelia, t. j. k paralelnému podávaniu sťažností ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Za daných okolností ústavný súd sťažnosť sťažovateľov pri predbežnom prerokovaní uplatnením zásady ratio temporis vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu krajského súdu odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2011